

Sygnatura akt II Ca 22/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Weronika Oklejak
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko S. O.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 października 2016 r., sygnatura akt I C 851/16

oddala apelację .

SSO Weronika Oklejak

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II Instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, gdyż wniosek dowodowy zawarty w apelacji uznać należy za spóźniony w oparciu o art. 381 kpc. Na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Istotne znaczenie dla sprawy ma treść art. 339 § 1 k.p.c., z którego wynika, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie to Sąd wyda wyrok zaoczny. W przedmiotowej sprawie, ze względu na nieobecność pozwanego, któremu prawidłowo doręczono wezwanie na rozprawę, Sąd Rejonowy wydał wyrok zaoczny. Z kolei z treści § 2 art. 339 k.p.c. wynika, że w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przy czym orzecznictwo wskazuje, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań

nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., sygn. akt III CRN 175/67; z dnia 15 marca 1996 r., sygn. akt I CRN 26/96, z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt I CKU 176/97).

W ocenie Sądu odwoławczego strona powodowa wykazała istnienie zobowiązania co do wysokości 2.349,95 zł, które stanowiło kwotę niespłaconej części pożyczki. Co do prowizji zarzuty, dotyczące nieuzasadnionego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż strona powodowa nie przedstawiła dowodów na zasadność roszczenia w tej wysokości, stwierdzić należy, iż są one chybione. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że między stroną powodową a (...) Sp. z o.o., została zawarta umowa przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne wynikające z (...) umów pożyczek. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności została wskazana lista dłużników cedenta, który oświadcza, że przysługują mu wymagalne i bezsporne wierzytelności wobec nich. Na liście dłużników zostało umieszczone nazwisko pozwanego oraz informacja, że została mu udzielona pożyczka w wysokości 5000 zł. Jest faktem, że na uzasadnienie żądania strona powodowa załączyła umowę ramową pożyczki, wskazującą strony oraz internetowy wydruk potwierdzający dokonanie przelewu w/w kwoty pożyczki na konto pozwanego, ale sąd pierwszej instancji słusznie uznał postanowienie dotyczące prowizji za niedozwolone.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że nie można przyjąć, iż stronie powodowej przysługuje uprawnienie do żądania tytułem prowizji kwoty wyższej, niż kwota samej pożyczki faktycznie udzielonej. Apelujący kwestionując pogląd zaprezentowany przez sąd pierwszej instancji wskazuje, że procedura udzielenia pożyczki wymaga, aby pożyczkobiorca zaakceptował wszystkie warunki udzielonej pożyczki, w tym przede wszystkim kosztów jej udzielenia. Platforma internetowa cedenta jest tak skonstruowana, że bez akceptacji w/w warunków pożyczka nie jest udzielona. Wbrew intencjom apelującego żądany przez pożyczkodawcę sposób akceptacji warunków umowy ramowej, przekonuje o jej niezgodnym indywidualnie charakterze. Wskazać należy, że kwota 5491,65 zł, jakiej z tytułu prowizji umowy pożyczki domaga się strona powodowa, budzi uzasadnione wątpliwości, skoro przewyższa kwotę udzielonej pożyczki. Jeżeli strona powodowa nie daje żadnych twierdzeń pozwalających na zweryfikowanie jakie rzeczywiście koszty składają się na tę kwotę, a jednocześnie nie dołącza dokumentów źródłowych, z których okoliczności te mają wynikać, to musi liczyć się z tym, że sformułowane przez nią żądanie może budzić uzasadnione wątpliwości. Taka zaś sytuacja zachodzi w okolicznościach niniejszej sprawy, zaś strona powodowa nie złożyła dokumentów, z których wynikałaby zasadność naliczenia tej kwoty. W tym bowiem wypadku chodzi o możliwość dokonania przez Sąd kontroli zgłoszonego roszczenia w kontekście przepisów prawa materialnego, a zatem zbadania, czy na dochodzoną pozwem kwotę nie składają się należności, których zasądzeniu sprzeciwiają się przepisy obowiązującego prawa. W tym zatem zakresie żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Żądanie pozwu w odniesieniu do kwoty wezwań do zapłaty Sąd I instancji także zasadnie oddalił. W pełni prawidłowe było wyrażone przez Sąd Rejonowy zapatrywanie o nieskuteczności spornych postanowień umownych. Przedstawiony w tym przedmiocie przez Sąd I instancji wywód jest trafny, a Sąd II instancji argumentację tę podzieliła w całości. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnej podstawy do obciążenia pozwanego rzekomo poniesionymi przez stronę powodową kosztami wezwań do zapłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego postanowienia zawarte w § 5 umowy zastrzegające koszty czynności windykacyjnych, na poziomie określonym we wzorcu, ewidentnie naruszają interesy konsumenta oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c. i należy uznać je za godzące w równowagę kontraktową tego stosunku. Skutkuje to zatem jego bezskutecznością w zakresie wysokości przedmiotowych opłat. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, oceny nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej, pod kątem przesłanek określonych w art. 385¹ § 1 k.c. można dokonać za pomocą tzw. testu przyzwoitości (Sąd Najwyższy z 19 marca 2007 r. III SK 21/06, z 29 VIII 2013 I CSK 660/12). Polega to na zbadaniu, czy oceniane postanowienie wzorca jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów, jaki należy zrekonstruować w warunkach gospodarki wolnorynkowej oraz jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument, na podstawie ogólnych

przepisów byłby w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, przyjmuje się, że ma ono charakter nieuczciwy. Dodać należy, iż umowa jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, jeśli wykracza przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. Przedsiębiorca będzie działać nieuczciwie, tj. wbrew dobrym obyczajom, gdy sporządzone przez niego klauzule umowne będą godzić w równowagę stosunku prawnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2013 r. VI ACa 1571/12 LEX nr 1339417).

W ocenie Sądu Okręgowego wysokość opłat windykacyjnych, jakimi obciążenia pozwanego domagała się strona powodowa, jest wygórowana w świetle doświadczenia życiowego, bez konieczności zatem powoływania się tu na konkretne dowody. Sąd II instancji nie kwestionuje uprawnień pożyczkodawcy do pobierania od klienta opłat za czynności windykacyjne, niemniej winny one być na rozsądnym poziomie, a tym samym nie godzić w interesy konsumenta. Koszty windykacji, których domaga się strona powodowa nie odzwierciedlają rzeczywistej wysokości kosztów ponoszonych przez pożyczkodawcę w tym zakresie, co narusza istotnie interesy konsumenta i może prowadzić do uzyskania przez stronę powodową nieuzasadnionych korzyści finansowych. W konsekwencji powyższego stwierdzić należało, iż oceniane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, tym samym już z tej przyczyny również w tym zakresie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd II instancji wskazuje ponadto, iż zakładając nawet dopuszczalność naliczenia kosztów windykacyjnych w wysokości 120 zł, strona powodowa nie udowodniła swego żądania w dochodzonej wysokości, nie wykazując faktycznego ich poniesienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy apelację strony powodowej oddalił w oparciu o art. 385 kpc.

SSO Weronika Oklejak